

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 292)

Apr (2) / 2019

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	15
6. சது: ச்லோகீ (பெரியவாச்சான்பிள்ளை, நிகமாந்த மஹாதேசிகள் வ்யாக்யானங்கள்)	22

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 112)

36. பூமௌ பத்மே ததா தேவ்யாஸ்தாநௌ மந்த்ராந் ஸமுத்தரேத்

பரமாத்மாநமாதாய யோஜயேத் காலவஹ்நிநா

37. த்ரைலோக்ய ஐச்வர்யதோபேத மாயாம் அஸ்மிந் நியோஜயேத்

இதம் ஸா பரமா சக்திர்வைஷ்ணவீ ஸர்வகாமதா

பொருள் - இவ்விதமாகப் பூமியில் உள்ள தாமரை போன்ற வடிவம் மற்றும் தேவதையின் சித்திரம் ஆகியவற்றில் எழுத்துக்களை எழுதிய பின்னர், அந்த உபாஸகன் மந்த்ரங்களைப் பின்வருமாறு கைக்கொள்ளவேண்டும். பரமாத்மனை (ஹ என்னும் எழுத்து) காலவஹ்நியுடன் (ர என்னும் எழுத்து) இணைக்கவேண்டும். பின்னர் அதனுடன் மாயையை (ஈ என்னும் எழுத்து) த்ரைலோக்ய ஐச்வர்யத்துடன் (ம் என்னும் எழுத்து) இணைத்து அதனுடன் சேர்க்கவேண்டும். இவ்விதம் செய்த பின்னர் உண்டான மந்த்ரத்தின் வடிவமே உபாஸகனுக்கு அனைத்தையும் நல்குகின்ற விஷ்ணுவின் சக்தி வடிவமாகும்.

38. ஸதா பூர்ணா சிதாநந்தா மம மூர்த்திர் நிரந்தரா

இயம் ஸா பரமா நிஷ்டா யா ஸா ப்ரஹ்மவிதாம் த்ருவா

பொருள் - இதுவே எனது பரிபூர்ணமான நிலையாகும். இந்த நிலையானது சித் மற்றும் ஆனந்தம் ஆகியவற்றுடன் கூடியதாகும். ப்ரஹ்மத்தை அறிபவனுக்கு எப்போதும் நிலைக்கக்கூடிய நிலையாக இதுவே உள்ளது.

39. அஸ்யாம் நிஷ்டாய தத்வஜ்ஞா விசந்தி ப்ரஹ்ம மந்மயம்

ஸௌஷா தத்வவிதாம் முக்யை: சாஸ்த்ரே சாஸ்த்ரே விசிந்தயதே

பொருள் - இப்படிப்பட்ட நிலையில் நிற்பதற்காக, உண்மையான ஞானத்தை அடைந்தவர்கள் எனக்கு நிகராக உள்ள ப்ரஹ்மத்தில் புகுகிறார்கள். இந்தக் காரணத்தால்தான் அனைத்து சாஸ்த்ரங்களிலும், அனைத்து தத்வங்களையும் நன்கு அறிந்தவர்கள், இத்தகைய தாரிக மந்த்ரத்தையே நோக்கியபடி உள்ளனர்.

40. ஓதம் ப்ரேதமமுஷ்யாம் வை ஜகச்சப்தார்த்ததாமயம்

அநயைவ ஸதா ஸாங்க்யை: ஸங்க்யாயேஹம் ஸநாதநீ

பொருள் - ஸமுத்திரத்தால் சூழப்பட்டதும், எழுத்துக்கள் நிறைந்ததும் ஆகிய இந்த லோகங்கள் அனைத்தும் தாரிகையான அவளுடன் பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. எப்போதும் உள்ள என்னை, அவள் மூலமாகவே, சான்றோர்கள் விளக்குகிறார்கள்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 292)

1-4-6 த்ரயாணாம் ஏவ ச ஏவம் உபந்யாஸ: ப்ரச்நச்ச

பொருள் - மூன்றைக் குறித்தே அறியவேண்டும் என்று பதில் அளிக்கப்படுகிறது; இது குறித்தே கேள்வியும் உள்ளது.

ஸித்தாந்தம் - இந்தப் பகுதியில், “உபாயம் (மோசஷத்திற்கான வழியாகிய உபாஸனம்), உபேயம் (அடையப்படுகின்ற பரமாத்மா), உபேதா (அடைபவனாகிய ஜீவாத்மா) ஆகிய மூன்றைக் குறித்த விளக்கம், இந்த விஷயங்களைக் குறித்தே அறியவேண்டும் என்னும் விதி, இவற்றை குறித்தே கேள்விகள்” ஆகியவை மட்டுமே உள்ளன. இவை அல்லாமல், இங்கு அவ்யக்தம் போன்றவை குறித்து ஏதும் கூறப்படவில்லை.

இதனை விளக்குவோம். மோசஷத்தில் ஆர்வம் கொண்டவனாகிய நசிகேதஸ் என்னும் சிறுவன், யமனால் மூன்று வரங்கள் அளிக்கப்பட்டான். முதல் வரம் மூலமாக, தன்னுடைய வாழ்வின் புருஷார்த்தத்தை அடையும் தகுதியை ஏற்படுத்தவல்லதான, “தனது தந்தை தன்னிடம் மகிழ்வுடன் இருத்தல்” என்பதைக் கேட்டான். இரண்டாவது வரத்தின் மூலமாக, மோசஷ ஸாதநமாக உள்ளதும், நாசிகேதஸ் என்ற பெயர் கொண்டதுமான அக்னிவித்யை குறித்து அறியவேண்டும் என்று கேட்டான்; இந்த வரியானது கட. (1-1-13) - ஸ த்வம் அக்நிம் ஸ்வர்கயமவ்யேஷி ம்ருத்யோ ப்ரப்ரூஹி தம் ச்ரத்த தாநாய மஹ்யம் | ஸ்வர்கலோகா அம்ருதத்வம் பஜந்தே ஏதத் த்விதீயேந வ்ருணே வரேண -

மரணத்தின் தேவனே! ஸ்வர்கத்திற்கு (மோக்ஷம்) இட்டுச் செல்லவல்ல அக்னி குறித்து நீ நன்கு அறிவாய். உன்னில் மிகுந்த ஈடுபாடும் நம்பிக்கையும் கொண்ட எனக்கு, அதனை உபதேசிப்பாயாக. ஸ்வர்கம் சென்றவர்கள் அமிர்த்தன்மை (மோக்ஷம் சென்றவர்கள் மீண்டும் பிறவாத தன்மை) அடைகிறார்கள். இந்த உபதேசத்தை எனக்கு இரண்டாவது வரமாக அளிப்பாயாக - என்பதாகும்.

இங்கு ஸ்வர்கம் என்ற சொல்லால், மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தமான மோக்ஷமே கூறப்பட்டது; காரணம், கட. (1-1-13) - அம்ருதத்வம் பஜந்தே - அமிர்த்தன்மை அடைகிறார்கள் - என்பதன் மூலம், அந்த உலகில் உள்ளவர்களுக்கு பிறப்பு மற்றும் இறப்பு இல்லை என்று கூறப்பட்டது. இது தவிர, மேலே கூறப்பட்ட உள்ள கட. (1-1-17) - த்ரிணாசிகேதஸ் த்ரிபிரேத்ய ஸந்திம் த்ரிகர்மக்ருத் தரதி ஜநம் ம்ருத்யு: - யார் ஒருவன் நாசிகேதஸ் என்ற அக்னியின் மூன்றுவிதமான அநுவாகங்களை தாய், தந்தை மற்றும் குரு ஆகிய மூவரிடமிருந்து கற்று, அதன் மூலம் அந்த அக்னியை மகிழ வைத்து, அதன் மூலம் மூன்றுவிதமான கர்மங்களை (யஜ்ஞம் இயற்றுதல், தானம் அளித்தல், வேத அத்யயனம் செய்தல்) செய்கிறானோ, அவன் பிறப்பு மற்றும் இறப்பு ஆகியவற்றைக் கடந்தவன் ஆகிறான் - என்பது போன்ற வாக்கியங்கள் மூலம், அழியக்கூடிய பலன்களைத் தரவல்ல கர்மங்கள் நிந்திக்கப்பட உள்ளன.

அடுத்ததாக மூன்றாவது வரத்தின் மூலம் மோக்ஷத்தின் ஸ்வரூபம், அடையப்படும் இலக்கின் (உபேயம்) ஸ்வரூபம், அதனை அடைபவனின் ஸ்வரூபம், கர்மங்களுடைய உதவியால் இயற்றப்படும் உபாஸனத்தின் ஸ்வரூபம் ஆகியவை குறித்து அறியவேண்டும் என்று கேட்டான்; இந்த வாக்கியமானது, கட. (1-1-20) - யேயம் ப்ரேதே விசிகித்ஸா மநுஷ்யே அஸ்தீத்யேகே நாயமஸ்தீதி சைகே | ஏதத் வித்யாம் அநுசிஷ்டஸ் த்வயாஹம் வரணாம் ஏஷ வரஸ் த்ருதீய: - ஒருவன் மரணம் அடைந்த பின்னர் ஒரு சிலர் “அவன் இருக்கிறான்” என்றும், ஒரு சிலர் “அவன் இல்லை” என்றும் கூறுகிறார்கள். இதனைக் குறித்து நான் அறியவேண்டும் என்பதே எனது மூன்றாவது வரமாகும் - என்பதாகும்.

இப்படியாகக் கேட்ட நசிகேதஸ்ஸை பலவிதங்களிலும், அவனுக்கு மோஷும் குறித்து அறிவதற்கான தகுதி உள்ளதா என்று பரிசோதித்துப் பார்த்த பின்னர் யமன், கட. (2-12) - தம் துர்தர்சோ கூடம் அநுப்ரவிஷ்டம் குஹாஹிதம் கஹ்வரேஷ்டம் புராணம் | அத்யாத்ம யோகாதிகமேந தேவம் மத்வா தீரோ ஹர்ஷ சோகௌ ஜஹாதி - ஆத்மாவிடம் மனத்தை யோகத்தின் மூலம் நிலைநிறுத்துவதால் ஏற்படும் ஞானத்தால் யாராலும் காண இயலாதவனும், அவரவர்களுடைய கர்மங்களால் மறைக்கப்பட்டவனும், அனைத்து ஜீவராசிகளுக்குள்ளும் புகுந்து வ்யாபித்து நிற்பவனும், இதயம் என்ற குகையில் அந்தராத்மாவாக உள்ளவனும், தொடக்கம் மற்றும் முடிவு அற்றவனாக உள்ளவனும், தேவனும் ஆகிய பரமாத்மாவை அறிகின்ற ஞானியாகிய உபாஸகன், தனது இன்பதுன்பங்களை விடுகிறான் - என்று உரைத்தான்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 292)

முக்தி நிலையில் உண்டாகும் ஞான மலர்ச்சியின் மேன்மை

மூலம் - இக் கதிவிசேஷத்துக்கு முன்பு சாஸ்த்ரத்தாலே ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை அறிகிறபோதும் யோகத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறபோதும் விபவ லோகாதிகளில் ப்ராபிக்கும்போதும் பிறக்கும் ப்ரகாசம் ஸக்ருதாதீநமாய்க் கரணாயத்தமாய் வருகிறதாகையாலே பரிமிதமுமாய் விச்சேதவத்துமாய் இருக்கும். முக்ததசையில் பிறக்கிற ப்ரகாசம், ஸங்கோச விச்சேதங்களுக்குக் காரணம் ஒன்றும் இல்லாமையாலே பரிபூர்ண விஷயமுமாய்ப் புநர்விச்சேத ரஹிதமுமாய் இருக்கும். இவ் அநுபவ பரீவாஹமாய் “க்ரியதாமிதி மாம் வத” என்கிறபடியே சேஷி உகந்த பரிபூர்ண கைங்கர்யம் வருகிறது. “பாரமார்த்திக” என்கிற கத்ய வாக்யத்திற்சொன்ன பலபர்வ பரம்பரையெல்லாம் இங்கே யதா ப்ரமாணம் விவக்ஷிக்கப்படுகின்றன.

விளக்கம் - அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக ஒருவன் செல்வதற்கு முன்பாக, அவன் சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தைக் குறித்து அறிகிறான், தனது யோகத்தால் ப்ரஹ்மத்தை நேரடியாகவே உணர்கிறான், விபவ லோகங்களில் சஞ்சரிக்கிறான். இவற்றின் விளைவாக அவனுக்கு ஏற்படுகின்ற ப்ரகாசமானது, அந்தச் செயல்கள் காரணமாகவே உள்ளதாகவும், அவனுடைய ஞானேந்த்ரியங்களை நம்பி உள்ளதாகவும் இருப்பதால், அந்த ப்ரகாசமானது அளவுடன் கூடியதாகவும், எளிதில் மாறுவதாகவும் இருக்கும். ஆனால், முக்தி அடைந்த நிலையில் கிட்டும் ப்ரகாசம் என்பது, சுருக்கம் மற்றும் மலர்ச்சி ஆகியவற்றுக்கு இடம் இல்லை என்பதால், பரிபூர்ணமாகவும் முழுமையானதாகவும்

மாற்றங்களுக்கு அப்பாற்பட்டதாகவும் இருக்கும். இத்தகைய அனுபவமானது அளவற்று உள்ளபோது, இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (15-7) - க்ரியதாமிதி மாம் வத - லக்ஷ்மணன் இராமனிடம், “இதனைச் செய் என்று எனக்கு நீ கூறுவாயாக” - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப எஜமானனுக்கு மகிழ்வு ஏற்படும்விதமாக உள்ள பர்பூர்ணமான கைங்கர்யம் உண்டாகிறது. சரணாகதி கத்யத்தில், “பாரமார்த்திக” என்று தொடங்கி கூறப்படும் பலன்களின் தொடர்ச்சி அனைத்தும், இங்கு தகுந்த ப்ரமாணம் மூலம் கூறப்படுவதாகவே உள்ளன.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 112)

வ்யாக்யானம் - [2] (ஆருயிரென்னப்படுத்தின ஆத்மதர்சநபலாநுபவ பரம்பரையைக் கூவுதல் வருதலென்று முடுகவிட்டு) “இருத்தும் வியந்தி”ல் தம்மோடு கலந்த கலவியை ஸ்மரிப்பிக்க வித்தராய்ப் பேசுகிறவளவில் அவன் தட்டுமாறி நின்று பரிமாறின சீலத்திலே யீடுபட்டு “ஆருயிர் பட்டதெனதுயிர் பட்டது” என்று என்னாத்மாபட்டது நித்யாநுபவம் பண்ணுகிற நித்யஸூரிகள் ஸ்வரூபந்தான் பட்டதோ வென்னும்படியாகத் தான் மேல்விழுந்தனுபவித்த ஆத்ம வைலக்ஷண்யத்தை கீழில் பத்தில் யாதாவாகக் காட்டக் கண்டதுக்குப் பலம் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தை யநுபவிக் கையாகையாலே, “சோதி வாய் திறந்துன் தாமரைக் கண்களால் நோக்காய்”, “பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய்”, “உன் தாமரை மங்கையும் நீயுமிடங்கொள் மூவுலகுந் தொழ விருந்தருளாய்”, “கனிவாய் சிவப்ப நீ காணவாராய்”, “நின்பன்னிலா முத்தம் தவழ்கதிர் முறுவல் செய்து நின் திருக்கண் தாமரை தயங்க நின்றருளாய்” என்று திருப்பவளத்தைத் திறந்து ஒரு வார்த்தையருளிச் செய்யவேணும், திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கியருளவேணும், திருவடிகளை என் தலையிலே வைத்தருள வேணும், தேவீரும் பிராட்டியும் கூடவெழுந்தருளியிருக்கிற விருப்பை யெனக்குக் காட்டியருளவேணும், என் முன்னே நாலடி உலாவியருளவேணும், அநுகூல தர்சநத்தில் பிறக்கும் ஸ்மிதம் காணவேணும் என்று இப்படி அநுபவ பரம்பரையை யாசைப்பட்டு க்ரமப்ராப்தி பற்றாமையாலே, “கூவுதல் வருதல் செய்யாய்” என்று நிரதிசய போக்யமான உன் திருவடிகளிலே நானும் வந்தடிமை செய்யும்படி என்னை யங்கே யழைத்தல், நீ இங்கே வருதல் செய்தருளவேணுமென்று இப்படி முடுகவிட்டு.

விளக்கம் – (ஆருயிரென்னப்படுத்தின ஆத்ம தர்சந பல) – திருவாய்மொழி (8-7-1) – இருத்தும் வியந்த - என்ற திருவாய்மொழியில் தன்னுடன் ஆழ்வார் கலந்த சேர்க்கையை நினைவுபடுத்தியபோது, அதிலேயே ஈடுபட்டபடி நின்று உரைத்தார். அப்போது அவன் முறை மாறி நின்று கலந்த அவனது சீலகுணத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவராக, திருவாய்மொழி (9-6-9) - ஆருயிர் பட்டதெனதுயிர் பட்டது - என்றுள்ள பாசுரத்தில், “எனது ஆத்மா பட்ட பாடுகளை, அவனை எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ள நித்யஸூரிகள் பட்டனரோ” என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் தன் மீது விழுந்து அனுபவித்த தனது ஆத்மாவின் தன்மையை கடந்த பத்தில் உள்ளது உள்ளபடி வெளிப்படுத்தியபோது அதனை உணர்ந்ததற்கான பலன் என்பது ஆத்மாவிற்கு ஏற்றதான பேற்றை அனுபவித்தல் என்ற காரணத்தால், (அநுபவ பரம்பரையை) - திருவாய்மொழி (9-2-1) - சோதி வாய் திறந்துன் தாமரைக் கண்களால் நோக்காய் - என்றும், திருவாய்மொழி (4-2-2) - பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-2-3) - உன் தாமரை மங்கையும் நீயுமிடங்கொள் மூவுலகுந் தொழ விருந்தருளாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-2-4) - கனிவாய் சிவப்ப நீ காணவாராய் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-2-5) - நிற்பன்னிலா முத்தம் தவழ்கதிர் முறுவல் செய்து நின் திருக்கண் தாமரை தயங்க நின்றருளாய் - என்றும் உள்ள பல பாசுரங்களில் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “திருப்பவளத்தைத் திறந்து ஒரு செல்லாவது கூறவேண்டும், திருக்கண்கள் திறந்து என்னைக் குளிர நோக்கி அருளவேண்டும், உனது திருவடிகளை எனது தலை மீது வைத்தருள வேண்டும், நீயும் உனது துணைவியாரும் உள்ள இருப்பை எனக்குக் காண்பித்தருள வேண்டும், உனக்கு வேண்டியவர்களைக் காணும்போது உனது திருமுகத்தில் ஏற்படுகின்ற புன்முறுவலை நான் காணவேண்டும்” என்பதாக உள்ள பலவிதமான அனுபவங்களை அடைய ஆசை கொண்டு, “அவை அனைத்தும் அந்தந்த காலங்களில் நடக்கும்” என்று பொறுமையுடன் இருப்பதற்கு இயலாத காரணத்தால். (கூவுதல் வருதல் என்று முடுகவிட்டு) – திருவாய்மொழி (9-2-10) - கூவுதல் வருதல் செய்யாய் - என்று எல்லையற்ற இனிமையைக் கொண்ட உனது திருவடிகளில் நானும் வந்து கைங்கர்யம் செய்ய வேண்டும்படியாக என்னை அங்கே அழைக்கவேண்டும் அல்லது நீ இங்கே வருதல் வேண்டும் என்று உரைத்து.

வ்யாக்யானம் - [3] (ஏகமெண்ணிக் காணக்கருதி யெழ நண்ணி நினைதொறு முருகியலற்றிக் கவையில் மனமின்றி) “மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கென் மனமேகமெண்ணு மிராப் பகலின்றியே” என்று அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பரமபதத்தைக் காண்கையிலே ஸர்வ காலமுமேகரூபமாக மநோரதித்து, “காணக்கருது மென் கண்ணே” என்று பெரியபிராட்டியாரோடும் திவ்யாயுதங்களோடும் திவ்ய விக்ரஹத்தோடும் கூடியிருக்கிறவனைக் காணவேணுமென்றாசைப்பட்டு, “எழ நண்ணி நாமும் நம்வான நாடனோடொன்றினோம்” என்று ஸ்மாரக பதார்த்த தர்சனத்திலே நோவுபடுகையாலே முடிந்து போகையிலே யொருப்பட்டு, “திருக்காட்கரை மருவிய மாயன் தன் மாயம் நினைதொறு நெஞ்சம் உருகுமால்” என்று அவனநுபவ தசையில் பரிமாறின சீலாதிகளை நினைக்குந்தோறும் அநுபவோபகரணமான நெஞ்ச சிதிலமாய்க் கரைந்து. “தமரோடங் குறைவார்க்குத் தக்கிலமே கேளீரே” என்று தூத ப்ரேஷண முகத்தாலே, “கிளிமொழியா ளலற்றிய சொல்” என்று ஆற்றாமையாலே அக்ரமமாகக் கூப்பிட்டு “கவையில் மனமின்றிக் கண்ணீர்கள் கலுழ்வன்” என்று இரு தலைத்த நெஞ்சின்றிக்கே ஏகாக்ர சித்தராய், (பதினாலாண்டு பத்துமாஸ மொருபகல் பொறுத்தவர்கள் ஒருமாஸ திந ஸந்த்யையில் படுமது சுஷணத்திலேயாக விரங்குகிற த்வரைக்கீடாக) பெருமாளைப் பிரிந்து பதினாலாண்டு பொறுத்திருந்த ஸ்ரீபரதாழ்வான், “பூர்ணே சதுர்த்தச வர்ஷே” என்ற அவதி கழிந்த ஒருநாளில் பட்ட க்லேசமும், பத்து மாஸம் பொறுத்திருந்த பிராட்டி, “மாஸாதூர்த்வம் ந ஜீவிஷ்யே” என்று திருவடியுடன் சொல்லிவிட்ட வந்தரம் அவ்வொரு மாஸத்தில் பட்ட க்லேசமும், க்ருஷ்ணன் பசு மேய்க்கப் போக ஒரு பகலெல்லாம் பொறுத்திருந்த ஸ்ரீகோபிமார், அவன் பசுக்களின் பிற்குழையிலே வாராநிற்க, முற்கொழுந்தில் காணாமையாலே ஒரு ஸந்த்யையில் பட்ட க்லேசமுமெல்லாம் ஒரு சுஷணத்திலேயாம்படி, “அவனை விட்டகல்வதற்கே யிரங்கி” என்றீடுபடுகிற த்வரைக்கீடாக.

விளக்கம் - (ஏகம் எண்ணி) - திருவாய்மொழி (9-3-7) - மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கு என் மனமேகமெண்ணும் இராப் பகலின்றியே - என்று அவன் எப்போதும் வசிக்கின்ற பரமபதத்தைக் காணும்போது அனைத்து காலங்களிலும் ஒரே தன்மையாக எண்ணியபடி. (காணக்கருதி) திருவாய்மொழி (9-4-1) - காணக்கருதும் என் கண்ணே - என்று பெரியபிராட்டியாருடனும், திவ்யமான

ஆயுதங்களுடனும், திவ்யமான திருமேனியுடனும் கூடியுள்ள அவனைக் காணவேண்டும் என்று விருப்பம் கொண்டு. (எழ நண்ணி) - திருவாய்மொழி (9-5-10) - எழ நண்ணி நாமும் நம்வான நாடனோடு ஒன்றினோம் - என்று ஸர்வேச்வரனை ஞாபகப்படுத்துகின்ற பொருள்களைக் காணும்போது துக்கம் அடைத்து, “முடிந்து போகவேண்டும்” என்ற சிந்தனையில் நின்று, (நினைதொறும் உருகி) - திருவாய்மொழி (9-6-1) - திருக்காட்கரை மருவிய மாயன் தன் மாயம் நினைதொறு நெஞ்சம் உருகுமால் - என்று அவனை முன்பு அனுபவித்த காலங்களில் அவன் செய்த சீலம் முதலானவற்றை எண்ணும்போது, அத்தகைய அனுபவத்தை அடைந்ததாகிய நெஞ்சம் சிதிலம் அடைய கரைந்து. (அலற்றி) - திருவாய்மொழி (9-7-2) - தமரோடங் குறைவார்க்குத் தக்கிலமே கேளீரே - என்று தூது அனுப்பும் முகத்தால், திருவாய்மொழி (9-7-11) - கிளிமொழியாள் அலற்றிய சொல் - என்று ஆற்றாமை காரணமாக முறை தடுமாறி அழைத்து. (சுவையில் மனம் இன்றி) - திருவாய்மொழி (9-8-3) - கவையில் மனமின்றிக் கண்ணீர்கள் கலுழ்வன் - என்று இரண்டுவிதமாகச் சிந்திக்கும் நெஞ்சம் அல்லாமல் ஒரே சிந்தனை கொண்டவராக. (பதினாலாண்டு பொறுத்தவர் ஒரு தினத்தில் படுமது) - இராமனைப் பிரித்து பதினான்கு ஆண்டுகள் பொறுமையுடன் காத்திருந்த ஸ்ரீபரதழ்வான், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (127-1) - பூர்ணை சதுர்த்தச வர்ஷே - பதினான்கு ஆண்டுகள் நிறைவடைந்தபோது - என்று எல்லை கடந்து விட்ட ஒரே நாளில் அடைந்த துக்கமும். (பத்துமாஸம் பொறுத்தவர் ஒரு மாஸத்தில் படுமது) - இராமனின் வருகைக்காக இலங்கையில் பத்துமாதம் பொறுமையுடன் காத்திருந்த சீதை, ஸுந்தரகாண்டம் (40-10) - மாஸாத் ஊர்த்வம் ந ஜீவிஷ்யே - ஒரு மாதத்திற்கு மேல் நான் பிழைத்திருக்கமாட்டேன் - என்று அனுமனிடம் கூறிய பின்னர் அந்த ஒரு மாதத்தில் அனுபவித்த துக்கமும். (ஒரு பகல் பொறுத்தவர்கள் ஒரு ஸந்த்யையில் படுமது) - க்ருஷ்ணன் பசுக்களை மேய்ப்பதற்காகச் சென்றுபோது ஒருநாள் முழுவதும் அவன் வருகைக்காகப் பொறுமையுடன் காத்திருந்த கோபிகைகள், அவன் பசுக்களின் பின்னே வரும்போது, அவன் அந்தக் கூட்டத்தின் முன்பு காணாமல் உள்ளதல் அந்த ஒரு ஸந்த்யாகாலத்தில் அடைந்த துக்கமும். (சுஷணத்திலேயாக இரங்குகிற த்வரைக்கு ஈடாக) - இந்தத் துக்கங்கள் அனைத்தும் ஒரு நொடிப்பொழுதே ஆகும் என்று கூறலாம்படியாக,

திருவாய்மொழி (9-9-11) – அவனை விட்டகல்வதற்கே யிரங்கி - என்று ஈடுபடுகிற
தவிப்பிற்குத் தகுதியாக.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 257)

4-2-2 வல்லிசேர் நுண்ணிடை ஆய்ச்சியர் தம்மொடு

கொல்லைமை செய்து குரவை பிணைந்தவர்

நல்லடி மேலணி நாறு துழாயென்றே

சொல்லுமால் சூழ்வினையாட்டியேன் பாவையே

பொருள் - “கொடியைப் போன்று நுண்ணிய இடையைக் கொண்ட ஆயர்குலப்பெண்களுடன் சேர்ந்து நின்று, அவர்களை வரம்பு மீறிய செயல்களைச் செய்யும்படியாகச் செய்து, குரவைக்கூத்து ஆடிய க்ருஷ்ணனுடைய சிவந்த திருவடிகளில் அணியப்பட்ட அழகான நறுமணம் வீசுகின்ற துளசி”, என்று மிகுந்த பாபங்கள் நிறைந்த எனது பெண் பிதற்றியபடி உள்ளாள் (பாபங்கள் நிறைந்தவளுடைய பெண் என்று பொருள்).

அவதாரிகை - “ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரன் ப்ரளயத்திலே தன் விபூதி ரக்ஷணம் பண்ணினானாகில், அது உன் பேற்றுக்கு உடலாமோ?” என்ன; “அது உடலன்றாகில் தவிருகிறேன். என் பருவத்திற் பெண்களுக்கு உதவினவிடத்திலே எனக்கு உதவத் தட்டு என்?”, என்னா நின்றாள்.

விளக்கம் - “அனைத்து உயிர்களுக்கும் ரக்ஷகனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் ப்ரளயத்தின் காரணமாக ஏற்பட்ட ஆபத்து காலத்திலும் தனது லீலாவிபூதியைக் காப்பாற்றினான் என்பது பேற்றுக்கு ஏற்ற ஒரு செயலாகுமோ?” என்று

திருத்தாயார் கேட்டாள். அதற்கு இந்தப் பெண், “அது பேற்றுக்கு ஏற்ற செயல் இல்லையென்றால், அதனை நான் விட்டுவிடுகிறேன். ஆனால் எனது வயதை ஒத்த பெண்களுக்கு, முன்பு உதவிய அவன், எனக்கு வந்த உதவிட என்ன குறை உள்ளது?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (வல்லிசேர் நுண்ணிடை) “வள்ளி மருங்குல்” என்றாற்போலே, வள்ளிக்கொடி போலேயிருக்கிற இடையையுடையவர்களென்னுதல்; வல்லி போன்ற வடிவையுடையராய், இடைக்கு உபமாநமில்லாமையாலே நுண்ணிடையென்னுதல். (ஆய்ச்சியர் தம்மொடும்) “என் பருவத்திற் பெண்கள் பலருக்கும் உதவினவர் அவர்களெல்லார் விடாயுமுடைய எனக்கு உதவத் தட்டு என்?”, என்னா நின்றாள். திருவாய்ப்பாடியில் இவள் பருவத்திற் பெண்கள் பலர்க்கும் உதவினானிறே. (கொல்லமை செய்து) வரம்பழிந்த செயல்களைச் செய்து; ஸௌந்தர்யாதிகளாலே அவர்கள் மர்யாதையை அழித்து. (குரவை பிணைந்தவர்) அவர்களோடே தன்னைத் தொடுத்தபடி. (நல்லடி) பெண்களுந்தானுமாய் மாறிமாறித் துகைத்த திருத்துழாய் பெறவேணும் என்று ஆசைப்படுகிறது. ப்ரஹ்மசாரி யெம்பெருமான் திருவடிகளில் திருத்துழாய் ஆசைப்படுமவளன்றே இவள்.

விளக்கம் - (வல்லிசேர் நுண்ணிடை) - பெரியதிருமொழி (3-7-1) - வள்ளி மருங்குல் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, வள்ளிக்கொடி போன்ற இடையைக் கொண்ட பெண்கள். கொடி போன்ற வடிவம் கொண்டவர்கள். இவர்களுடைய இடைக்கு உபமானம் இல்லாத காரணத்தால், “நுண்ணிய இடை” என்று கூறுகிறார். (ஆய்ச்சியர் தம்மொடும்) - எனது வயதைப் போன்ற வயது கொண்ட பல பெண்களுக்கு உதவிய அவன், அவர்கள் எல்லாருடைய தவிப்பையும் கொண்டுள்ள எனக்கு உதவுவதற்கு என்ன குறை உள்ளது? திருவாய்ப்பாடியில் இவள் வயதைப் போன்ற வயதுள்ள பெண்கள் பலருக்கும் உதவியதைக் கூறுகிறாள். (கொல்லமை செய்து) - அவர்கள் வரம்பு அழிந்த செயல்களைச் செய்து. அதாவது தனது அழகு போன்றவற்றால் அவர்களிடம் இருப்பதான பெண்களுக்கே உரிய தன்மைகளை அழித்து. (குரவை பிணைந்தவர்) - அவர்களுடன் தன்னைத் தொடுத்துக் கொண்டு. (நல்லடி) - அவனும் பெண்களும்

சேர்ந்து மிதித்தபடி இருந்த துளசிமாலையைப் பெறவேண்டும் என்று ஆசை கொண்டாள். ப்ரஹ்மச்சாரியாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளில் உள்ள துளசியை விரும்புவள் இவள் அல்லள்.

வ்யாக்யானம் - (நாறு துழாய்) அவர்களும் அவனுமாகத் துகைத்ததென்று அறியுங் காணும் இவள் பரிமளத்தே; “கலம்பகன் நாறு”மே. (என்றே சொல்லுமால்) நினைத்தது வாய்விடமாட்டாத ஸ்த்ரீத்வமெல்லாம் எங்கே போயிற்று? (சூழ்வினையாட்டியேன்) தப்பாதபடி அகப்படுத்திக் கொள்ளும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். “நைவ மாம் கிஞ்சிதப்ரவீத்” என்றிருக்குமவள் வார்த்தை சொல்லுகிறது என் பாபமிறே. (பாவையே) எல்லா அவஸ்தையிலும் தன்னகவாயிலோடுகிறது பிறறறியாதபடி இருக்கக் கடவ நிருபாதிக ஸ்த்ரீவத்தையுடைய இவள், தன் பேற்றுக்குத் தான் வார்த்தை சொல்லும்படி யாவதே!

விளக்கம் - (நாறு துழாய்) - அவர்களும் அவனுமாகச் சேர்ந்து மிதித்த துளசி என்பதை இவள் அதனுடைய பரிமளம் மூலமாகவே அறிபவள் ஆவாள். (என்றே சொல்லுமால்) - நினைத்தவை அனைத்தையும் வெளியில் சொல்லாத தன்மை கொண்டவர்களாகவே பெண்கள் இருப்பர் அல்லவோ? அத்தகைய தன்மை இவளிடமிருந்து எங்கே சென்றது? (சூழ்வினையாட்டியேன்) - தப்பிச் செல்ல இயலாதபடி அகப்படுத்துகின்ற கொடிய பாபங்கள் கொண்டவளாக தாயாராகிய நான் உள்ளேன். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (58-85) - நைவ மாம் கிஞ்சிதப்ரவீத் - (சுமந்திரன் உரைப்பது) சீதை அழுதபடி இருந்து என்னைப் பார்த்து ஒரு சொல்லும் கூறவில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப இருக்கவேண்டிய இவள், இன்று இது போன்ற சொற்களை உரைப்பது எனது பாபமே அல்லவோ? (பாவையே) - அனைத்து நிலைகளிலும் தனது உள்ளத்தில் உள்ளவற்றை மற்றவர்கள் அறியாதபடி இருக்கும் தன்மையை இயல்பாகவே பெற்றவர்கள் பெண்கள் ஆவர்; அப்படிப்பட்ட பெண்மையைக் கொண்ட இவள், தனது பேற்றுக்குத் தானே சொற்கள் உரைக்கும் நிலை ஏற்பட்டதே!

4-2-3 பாவியல் வேத நன்மாலை பல கொண்டு

தேவர்கள் மாமுனிவர் இறைஞ்ச நின்ற

சேவடி மேலணி செம்பொன் துழாயென்றே

கூவுமால் கோள்வினையாட்டி யென் கோதையே

பொருள் - மிகுந்த பாபங்கள் பலவும் செய்த என்னுடைய இந்த பெண், “பாக்களால் இயலப்பட்ட வேதங்களில் உள்ளதை ஸ்ரீபுருஷஸூக்தம் முதலானவற்றைக் கொண்டு தேவர்களும், ஸநகர் முதலான முனிவர்களும் போற்றும்படியாக உலகம் அனைத்தையும் அளந்து நின்ற திருவடிகளில் அணியப்பட்ட சிவந்த பொன் போன்று அனைவராலும் விருப்பத்தக்க துளசி”, என்று உரைத்தபடி உள்ளாள்.

அவதாரிகை - ஒருருக்காக உதவினதேயன்றிக்கே, ஒரு நாட்டுக்காக உதவினவன் பக்கலுள்ளது பெறத் தட்டு என்? என்னாநின்றாள் என்கிறாள்.

விளக்கம் - “திருவாய்ப்பாடி என்ற ஒரு ஊருக்காக உதவியவன், அது மட்டும் அல்லாமல் ஒரு நாட்டுக்காகவும் உதவினான்; அவனிடம் உள்ளதைப் பெறுவதில் என்ன இடையூறு உள்ளது?”, என்று எனது மகள் கூறுகிறாள் எனத் தாயார் உரைக்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (பாவியல் வேதம்) பாவாலே இயற்றப்பட்ட வேதம். சந்தஸ்ஸுக்களாலே சொல்லப்பட்ட வேதம். அநுஷ்டுப் என்றும், த்ரிஷ்டுப் என்றும், ப்ருஹதீ என்றும் இத்யாதி சந்தஸ்ஸுக்களையுடைத்தான வேதம். (நல்மாலை) அதன் நன்றான மாலைகளைக் கொண்டு; ஸ்ரீ புருஷஸூக்தாதிகளைக் கொண்டு. “ஸர்வே வேதாயத் பதமாமநந்தி”, “வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:” என்கிறபடியே அல்லாதவிடங்களிலும் ப்ரதிபாத்யன் அவனேயாகிலும், ஸ்வரூப ரூப குணங்களுக்கு வாசகமானவற்றைக் கொண்டு. அன்றிக்கே “வேதம் நன்மாலை” என்று பிரித்து, ஆராதனத்திலும் விபூதி விஷயமாகவும் பரந்திருக்கும் வேதத்தையும் ஸ்ரீபுருஷஸூக்தாதிகளையும் கொண்டு என்றுமாம்.

விளக்கம் - (பாவியல் வேதம்) - பாக்கள் கொண்டு இயற்றப்பட்ட வேதம். அதாவது ஸந்தஸ்ஸுக்களால் கூறப்பட்ட வேதம். அநுஷ்டுப், த்ரிஷ்டுப், ப்ருஹதீ என்பது போன்ற ஸந்தஸ்ஸுக்களைக் கொண்ட வேதம். (நல்மாலை) - அதில் சிறந்த மாலைகள் கொண்டு. அதாவது ஸ்ரீபுருஷஸூக்தம் போன்றவற்றைக் கொண்டு, ஸர்வே வேதாயத் பதமாமநந்தி - எந்த ஒரு அடையத்தக்க பொருளை அனைத்து வேதங்களும் கூறுகின்றனவோ - என்றும், கீதை (15-15) - வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய: - அனைத்து வேதங்களாலும் அறியப்படுபவன் நானே ஆவேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, மற்ற இடங்களிலும் கூறப்படுபவன் அவனே என்றுள்ளபோதிலும், ஸ்ரீபுருஷஸூக்தம் போன்றவையே அவனுடைய “ஸ்வரூபம், ரூபம் குணங்கள்” போன்றவற்றை நேரடியாக உரைப்பதாக உள்ளதால், “நன்மாலை” என்கிறார். அல்லது “வேதம் நன்மாலை” என்று பிரித்து, “ஆராதனை மற்றும் விபூதி விஷயமாக உள்ள வேதங்களையும், ஸ்ரீபுருஷஸூக்தம் போன்றவற்றையும் கொண்டு” என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (தேவர்கள் மாமுனிவரிறைஞ்ச நின்ற) தேவர்களும் ஸநகாதிகளும் “ஸங்கைஸ்ஸுரணாம்” என்கிறபடியே ஸ்தோத்ரம் பண்ணி ஆசிரயிக்கத் திருவுலகளந்து நின்ற. (சேவடி) “மாமுதலடிப்போதொன்று கவிழ்த்தலர்த்தி” என்கிறபடியே தலையிலே பூப்போலே வந்திருக்கிறபோது மேலே பார்த்தவாரே அநுபாவ்யமாயிருந்த சிவப்பை யுடைத்தா யிருக்கை. அடியில் ராகமிறே இப்படியாக்கிற்று இவளை. அன்றிக்கே, செவ்விய அடியென்றாய், அடிக்குச் செவ்வியாவது “பொது நின்ற பொன்னங்கழல்” என்கிறபடியே ஆசிரிதாநாசிரித விபாகமற எல்லார் தலையிலும் வைத்த செவ்வை. “தளிர் புரையும் திருவடியென் தலைமேலவே” என்று ஈடுபடும்படியிறே அடியில் ஆர்ஜவம் இருப்பது.

விளக்கம் - (தேவர்கள் மாமுனிவரிறைஞ்ச நின்ற) - தேவர்களும், ஸநகர் போன்ற முனிவர்களும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - ஸங்கைஸ்ஸுரணாம் - அனைத்து தேவர்களுடன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள துதிகளால் அண்டி நின்றபோது, திருவுலகம் அளந்து நின்ற. (சேவடி) - திருவாசிரியம் (5) - மாமுதலடிப்போதொன்று கவிழ்த்தலர்த்தி - என்பதற்கு ஏற்ப தலைகளில் மலர் போன்று கவிழ்ந்தபடி வந்துள்ளதை மேலே பார்க்கும்போது அனுபவிக்கத்தக்கதாக உள்ள சிவந்த

நிறத்தைக் கொண்டதாக இருத்தல். அப்படிப்பட்ட திருவடிகளில் உள்ள சிவந்த நிறம். அதன் மீது உள்ள ஆசை அல்லவோ இவளை இவ்விதம் செய்தது? அல்லது “செவ்விய அடி” என்று கொள்ளலாம். அந்தத் திருவடிக்கு அழகு என்பது, மூன்றாம் திருவந்தாதி (88) – பொது நின்ற பொன்னங்கழல் - என்பதற்கு ஏற்ப, தன்னை அண்டியவர்கள் அண்டாதவர்கள் என்னும் வேறுபாடு ஆராயாமல், அனைவருடைய தலையிலும் ஒரே போன்று வைத்த அழகு என்பதைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். திருநெடுந்தாண்டகம் (1) – தளிர் புரையும் திருவடியென் தலைமேலவே - என்று ஈடுபடும்படியாக அல்லவோ திருவடிகளுடைய நேர்மை உள்ளது?

வ்யாக்யானம் - (சேவடி மேலணி செம்பொற்றுழாய்) அத்திருவடிகளிற் சாத்தின ஸ்ப்ருஹணீயமான திருத்துழாயென்று சொல்லிக் கூப்பிடா நின்றாள். (என்றே கூவுமால்) தோளில் சாற்றின மாலை கொடுக்கிலும் கொள்ளாள். ஆல் - ஆச்சர்யத்திலே; அசை (கோள் வினையாட்டியேன்) முடித்தல்லது விடாத பாபத்தைப் பண்ணின என்னுடைய. அன்றியே கோளென்று மிடுக்காய், அநுபவைக விநாச்யமான பாபமென்னுதல். (கோதையே) தன் மாலையையும் மயிர்முடியையும் கண்டார் படுமத்தைத் தான் படுவதே! இம்மாலையையுடைய இவள் வேறோரு மாலையை ஆசைப்படுவதே! மார்வத்து மாலையான இவள் வேறோரு மாலையை ஆசைப்படுவதே! மார்வத்து மாலைக்கு மால் அவன், அம்மாலைக்கு மால் இவள்.

விளக்கம் - (சேவடி மேலணி செம்பொற்றுழாய்) - “அத்தகைய திருவடிகளின் மீது சாற்றப்பட்டதும், அனைவராலும் விரும்பத்தக்கதாகவும் உள்ள துளசி”, என்று உரைத்து அவனை அழைக்கிறாள். (என்றே கூவுமால்) - தோள்களில் சாற்றப்பட்ட மாலையை அவன் அளித்தாலும் இவள் ஏற்க மறுக்கிறான். (கோள் வினையாட்டியேன்) - முடித்தல் என்பதைச் செய்யாமல், என்னை விடாதபடி உள்ள பாபங்கள் பல செய்த என்னுடைய. அல்லது “கோள்” என்பதற்கு “மிகுக்கு” என்று பொருள் கொண்டு, அனுபவித்தே கழிக்க வேண்டும்படியாக உள்ள பாபம் எனலாம். (கோதையே) - தனது மாலை மற்றும் கூந்தலைக் கண்டால் மற்றவர்கள் படும்பாட்டை இன்று இவள் பட்டபடி உள்ளாள். இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த

மாலையைக் கொண்ட இவள், வேறொரு மாலையை விரும்புகிறாளே!
இவளுடைய மாலையை விரும்புவன் அவன், அவனிடம் இவள் மயங்கி
நிற்கிறாள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

சது: ச்லோகீ

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை மற்றும் ஸ்வாமி நிகமாந்த

மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானங்கள்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 2)

1. காந்தஸ்தே புருஷோத்தம: பணிபதி: சய்யாஸநம் வாஹநம்

வேதாத்மா விஹகேஸ்வரோ யவநிகா மாயா ஜகந்மோஹிநீ

ப்ரஹ்மேசாதி ஸுரவ்ரஜஸ் ஸதயிதஸ் த்வத்தாஸ தாலீகண:

ஸ்ரீரித்யேவ ச நாம தே பகவதி ப்ரூம: கதம் த்வாம் வயம்

பொருள் - அனைத்து திருக்கல்யாணகுணங்களும் நிறைந்தவளே! புருஷர்களில் உயர்ந்தவனாகிய ஸர்வேச்வரன் உனக்கு ப்ரியமான நாயகனாக உள்ளான். அனைத்து நாகங்களுக்கும் அரசனாக உள்ள ஆதிசேஷன் உனக்குப் படுக்கையாக உள்ளான். வேதங்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டவனும், பறவைகளின் அரசனுமாகிய கருடன் உனக்கு வாகனமாகவும் ஆசனமாகவும் உள்ளான். இந்த உலகத்தை மயங்க வைப்பதான ப்ரக்ருதியானது உன்னுடைய திருமுகத்தின் திரையாக உள்ளது. தங்களுடைய மனைவிமாருடன் சேர்ந்து நிற்கிற நான்முகன், ருத்ரன் போன்ற தேவ கூட்டங்கள் உனக்கு தாஸர்கள் மற்றும் தாஸிகளாக நின்றுள்ளனர். உன்னுடைய திருநாமம் "ஸ்ரீ:" என்பதாக உள்ளது. இவ்விதம் பல மேன்மைகள் பொருந்தி நிற்கும் உன்னை, அறிவற்ற நாங்கள் எவ்விதம் கூறுவோம்?

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்

(காந்தஸ்தே ப்ருஷோத்தம:) - பெரியபிராட்டிக்கே உரிய தனித்தன்மைகளை உரைக்கும்போது ஸர்வேச்வரனுடன் அவளுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்தைக் கொண்டு மட்டுமே நிரூபிக்கவேண்டும். அது போன்றே ஸர்வேச்வரன் குறித்து நிரூபிக்க முயலும்போது, அவனுக்குப் பெரியபிராட்டியாருடன் உள்ள ஸம்பந்தத்தைக் கொண்டே நிரூபிக்கவேண்டும். அது எப்படி? ஸ்தோத்ரரத்னம் (12) - க: ஸ்ரீ: ஸ்ரீய: - மஹாலக்ஷ்மிக்கும் செல்வமாக உள்ளவன் யார் - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (45) - ஸ்ரீய: ஸ்ரீயம் பக்தஜநைக ஜீவிதம் - மஹாலக்ஷ்மிக்கும் செல்வமாகவும் அடியார்களுக்கு ஓர் உயிராகவும் - என்றும், பெரியதிருமொழி (7-7-1) - திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வா - என்றும், திருவாய்மொழி (7-2-9) - என் திருமகள் சேர் மார்வனே - என்றும் கூறுவதால், பெரியபிராட்டியைக் குறித்து விளக்கும்போது “காந்தஸ்தே புருஷோத்தம:” என்றே கூறவேண்டும் என்றாகிறது. ஆனால் இங்கு “பர்த்தா தே புருஷோத்தம: - உனது கணவனாகிய புருஷோத்தமன்” என்று கூறாமல், “காந்தஸ்தே புருஷோத்தம:” என்று ஏன் கூறினார்? ஸுந்தரகாண்டம் (16-5) - ராகவ: அர்ஹதி வைதேஹீம் தம் சேயமஸிதேசுஷணா - கறுமையான திருக்கண்கள் கொண்ட இந்த வைதேஹி இராகவனுக்கு ஏற்றவள் - என்றும், சரணாகதிகத்யம்(1) - பகவந் நாராயண அபிமத அநுரூப ஸ்வரூப ரூப குண விபவ ஐச்வர்ய லீலாதி அநவதிகாதிசய அஸங்க்யேய கல்யாண குணகணாம் - பகவானாகிய நாராயணனுக்கு மிகவும் விருப்பமானவளும், அவனுக்கு ஏற்ற “ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதி, ஐச்வர்யம், சீலம்” போன்ற பலவற்றையும் எல்லையற்றவையும் ஆகிய திருக்கல்யாணக் குணங்களைக் கொண்டவளும் - என்றும், சரணாகதிகத்யம் (6) - ஸ்ரீவல்லப - ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் நாயகன் - என்றும், ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் (4) - போகோபோத்காதகேளீ சுளகித பகவத் வைச்வரூப்யாநுபாவா - அவனுடைய விச்வரூபத்தின் மேன்மையைக் கூடத் தனது விளையாடல்களால் கையளவு ஆக்குகின்றவள் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-10-6) - உனக்கு ஏற்கும் கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என் அன்பேயோ - என்றும், திருநெடுந்தாண்டகம் (18) - பித்தர் பனி மலர் மேல் பாவைக்கு - என்றும் கூறுவதால் ஆகும்.

ஆனால் இங்கு “ஹரி, விஷ்ணு” என்று உரைக்காமல், “புருஷோத்தம” என்று ஏன் கூறினார்? கீதை (15-16) – த்வாவிமௌ புருஷௌ லோகே சக்ஷர்ச்சாசக்ஷர ஏவ ச சக்ஷரஸ் ஸர்வாணி பூதாநி கூடஸ்தோ அசக்ஷர உச்யதே - இந்த உலகில் அழிபவன் என்றும், அழியாதவன் என்றும் இருவர் உள்ளனர். இவர்களில் அனைத்து உயிர்களுடைய உடல்கள் அழியக்கூடியது என்றும், இந்த உடலில் உள்ள ஜீவாத்மா அழியாதவன் என்றும் கூறப்படுகிறது; கீதை (15-17) - உத்தம: புருஷஸ் த்வந்ய: பரமாத்மேத்யுதாஹ்ருத: யோ லோக த்ரயமாவிச்ய பிபர்த்யவ்யய ஈச்வர: - அனைத்து உலகங்களிலும் உட்புகுந்து அனைவரையும் தாங்கிக் காப்பற்றுவனும், அழிவற்றவனும், பரமேச்வரனும் ஆகிய புருஷோத்தமன் இந்த இருவரைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன்; கீதை (15-18) – யஸ்மாத் சக்ஷரம் - எந்தக் காரணத்தால் அழியக்கூடியதைக் காட்டிலும், வேறுபட்டவனோ - என்பதான பல ச்லோகங்களுக்கு ஏற்ப, “அசேதநப் பொருள்கள் இயல்பாகவே மாற்றம் அடையக்கூடியதாக இருக்கும்; சேதநப் பொருளானது தனது தன்மையாக உள்ள தர்மபூத ஞானத்தால் மாறுபாடு அடைபவனாக உள்ளான்; ஈச்வரன் தனது இயல்பு மற்றும் தன்மைகளால் மாறுபாடு அடையாதவன் என்பதாலும், தனது உடைமைகளாகிய சேதந அசேதநங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்ற காரணத்தினாலும் அவன் புருஷோத்தமன் என்று கூறப்படுகிறான் அல்லவோ? என்கிறார்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகள் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்